

Лошата дума бѣ повлѣкла още по-лоша. Бързо се бѣха размиѣнили обидни слова. Асѣнъ бѣ посегналъ къмъ мечъ си. Неволно Иванко бѣ дигналъ кинжала да се брани.

И бедата бѣ станала.

Нѣмаше вече връщане назадъ. Всѣко злоторство докарваше подиръ себе си друго. За да запази животъ и престолъ, сега Иванко трѣбваше да подири помощта на заклетитѣ си врагове. Тия, които бѣ побеждавалъ въ толкова славни битки, редомъ съ храбрия си царъ. И сега, сега трѣбваше да чака спасение отъ Алексея . . .

Иванко изстена дълбоко. Закри лице въ дланитѣ си. Самъ се срамуваше отъ себе си, изгарящъ въ горчиво разкаяние. Но, всичко бѣ вече свършено. Той откри лице, загледа се въ тихо заспалия станъ на Петровитѣ войски. Тамъ нѣмаше тревога. Тѣ бѣха убедени въ крайната си победа, времето работѣше въ тѣхна полза.

Новиятъ царъ се усмихна злоещо. Нека почиваха спокойно подъ звездната свѣтлина. Нека стражитѣ имъ се разхождатъ съ толкова бавна, самоувѣрена стѣпка. Ако знаеха каква напасть ги дебне всѣки мигъ откъмъ гърба... И той отново отправи нетърпеливъ взоръ къмъ далечината. Тамъ, отъ югъ, щѣха да дойдатъ спасителитѣ и да пометатъ стана на обсадителитѣ.

Въ сѣщото време младиятъ Димитри чакаше тревожно въ кубикулума на императорскитѣ покои въ Влахерна, да бѣде приетъ и да изкаже молбата си предъ Алексея III.

Момъкътъ се оглеждаше съ свито сърдце наоколо. Потискаше го страшниятъ разкошъ на императорския палатъ, тревожеше го бавенето на приемането му. Сякашъ за Алексея бѣха по-важни игритѣ на сирийскитѣ, глумитѣ на джуджетата и фокуситѣ на вѣжеиграчитѣ, отколкото писмото отъ далечния Хемъ. Откъмъ покоитѣ му долитаха пѣсни и комедиянтски словеса, звуци отъ цитра и смѣхове.

Най-сетне Алексей Палеологъ отиде при младия българинъ и го помоли да го следва. Димитри трѣгна като на сънъ срѣдъ блѣсъка на златнитѣ мозаики, колонитѣ отъ сребро и слонова костъ, връзъ дебели, копринени килими,